

PROLOG

1. januar 2019

Gitterdøren for enden af gangen smækkede i. Lyden forplantede sig langs murvæggene.

Christer Storm Isaksen løftede hovedet fra bogen og lyttede. Små, korte skridt hen ad linoleumsgulvet.

Frankmann.

Kun han ville gøre sig det besvær at gå en ekstra runde, hvis der var noget særligt.

Skridtene standsede uden for cellen. Det raslede i nøgler, og en kno slog let på døren.

Isaksen lagde bogen fra sig.

“Ja?”

Det øvre hængsel peb, da Frankmann åbnede. Det så ud, som om han var gået endnu mere ned i vægt i løbet af den seneste uge. Uniformsskjorten hang løst på den tynde overkrop.

“Godt nytår,” hilste han med et nik.

Han havde en hvid konvolut i hånden.

“Godt nytår,” nikkede Isaksen tilbage.

Han ville gerne spørge ham, hvordan jule- og nytårsweekenden var gået, men lod være. Konvolutten gjorde ham nysgerrig.

“Brev til dig,” sagde Frankmann. “Jeg tænkte, at du gerne ville have det med det samme.”

Isaksen tog imod det.

Konvolutten var uden adresse og poststempel. Kun hans navn med små, runde bogstaver. Skriften var skråtstillet og lettere utydelig, som om nogen havde skrevet det i hast.

“Det lå i postkassen ude ved porten,” forklarede Frankmann.

Isaksen mærkede på konvolutten. Den indeholdt noget, der var stivere end et brev. Måske et postkort.

Han gned tomlen hen over det sted, hvor frimærket skulle have siddet, og vendte konvolutten om. Ingen afsender.

Han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde modtaget et håndskrevet brev. Efter hans mors død var det også forbi med julekort.

Frankmann blev stående i cellens døråbning med et nysgerigt blik.

“Normalt skulle det være blevet gennemgået sammen med den øvrige post,” sagde han som for at forklare, hvorfor han måtte blive, indtil konvolutten var blevet åbnet. “Hunden kommer ikke før på fredag,” tilføjede han og talte om narkotikahunden.

Isaksen fik fat i en flig ved sammenfoldningen og rev forsigtigt konvolutten op. Han adskilte åbningen med to fingre og så ned i den.

Det var et foto.

Han tog det ud og mærkede, hvordan det strammede i brystkassen.

Pigen på fotoet var otte-ni år, hun havde blå hættetrøje på og langt, brunt hår, der var trukket tilbage og samlet i en høj hestehale. Pigen sad ved et skrivebord i et klasselokale og hvilede hænderne på en bog. Hun havde bøjle på, som hun ikke kunne skjule, fordi hun var midt i et smil til kameraet. Over næseroden var der et drys fregner. Øjnene var isblå ligesom hans egne.

“Det er hende,” udbød han.

Frankmann trådte et skridt nærmere.

“Hvem?” spurgte han.

Isaksen svarede ikke.

Det er hende, gentog han for sig selv.

Hende, alle troede var død.

20 timer tidligere

Nytårsraketterne oplyste byen. Hylende accelererede de mod himlen og eksploderede i farverige formationer. Bragene varierede i styrke og intensitet. I de seneste minutter fulgte de stadig tættere på hinanden.

Tung dis var drevet ind over fjorden og havde lagt sig som et låg over vandet ud for Rådhuskajen. Temperaturfaldet havde fået de festklædte folk til at knappe jakkerne og trække tørklæderne op om halsen. De støttede sig til hinanden i snesjappet, skrålede og lo.

Emma Ramm havde pakket sig ind i en tyk vinterfrakke. På fødderne havde hun gummistøvler og to par uldsokker. Hun var ikke blandt dem, der kiggede op mod himlen med mobilen fremme eller hektisk forsøgte at komme i kontakt med familie og venner her lige før midnat. I stedet iagttog hun folk for at finde tegn på, om de var der for at feste, men uden at ane, hvordan de tegn skulle se ud.

Det var lidt over en halv time siden, at Emma havde forladt Irenes lejlighed midt i et skænderi med Kasper, som havde meldt afbud til den traditionelle vennefest på Amager, "fordi han hellere ville indlede det nye år i sengen sammen med hende". Han kunne ikke forstå, hvorfor hun absolut skulle være på Rådhuskajen, når klokken slog 12, hun brød sig jo slet ikke om raketter.

"Det bliver jeg bare nødt til," havde Emma svaret. Kasper havde leet ad det barnagtige, vage svar. Han var også blevet sur nok til at sige "fint, men så må du tage derhen alene. Jeg gider ikke at blive kold og våd."

“Jeg kan gå med,” havde Martine sagt. “Jeg vil gerne se raketterne. Må jeg ikke nok, moster?”

Emma havde smilet, men rystet på hovedet. Hun havde ikke lyst til at sige til sin niece, at det kunne være farligt for et lille barn at være der. Vel egentlig også for en voksen. Mange afsluttede det gamle år på skadestuen med en raketskade.

Men den egentlige grund var en anden.

I løbet af efteråret havde Emma været kraftigt involveret i optrevlingen af det, aviserne havde kaldt nedtællingsdrabene, og hun var selv nær ved at blive et af ofrene for gerningsmandens kalkulerede nulpunkt. Da det nærmede sig nytår og en offentlig nedtælling, var hun blevet nervøs for, at nogen havde ladet sig inspirere til at gøre noget lignende.

Emma havde fortalt sin psykolog om sin irrationelle frygt. Han havde nikket og sagt, at han forstod årsagen til den, men at der ikke var nogen grund til at tro, at noget lignende ville ske. Emma havde forsøgt at overbevise sig selv om, at hendes bekymring var absurd, men den havde slået rod og vokset sig større. Hun havde tænkt på den store raketfest, som Oslo Kommune hvert år arrangerer i havnebassinet uden for Rådhuskajen, hvor tusindvis af mennesker altid samler sig. Til sidst havde hendes psykolog foreslået, at hun skulle gå derhen, at hun ville komme styrket ud af at møde frygten, når hun ved selvsyn kunne konstatere, at intet skete.

Hun havde egentlig besluttet sig for at droppe det, men ud på aftenen var hun også blevet slået af en klaustrofobisk rædsel for, hvad Kasper kunne finde på, når klokken slog 12. Ikke at hun forventede, at han ville gå ned på knæ og fri – de havde kun kendt hinanden i otte måneder – men det kunne ske, at han ville hævde, at han elskede hende. Emma var stadig ikke sikker på, hvad hun følte for ham, andet end at han var en god fyr, som det var rart at være sammen med, så længe de boede i hver sin by og ikke sås alt for ofte. Hun ville helst fortsætte med at nyde en relativt ukompliceret tilværelse som nyslået kriminalreporter på news.no uden at tænke for meget over fremtiden.

Hun tog sin mobil frem. Kasper havde ringet til hende for under et minut siden, men hun gad ikke ringe tilbage til ham. Klokkeren var 23.59. Emma trak vejret dybt. Folk var begyndt at kaste sig om halsen på hinanden. De skålede og sjappede omkring i den optrådte sne. Rundt omkring hende var der en konstant kakofoni af knald og brag, stemmer og hyl. Emma savnede ikke en eneste ting ved festlivet, måske med undtagelse af den glædesrus, hun af og til kunne føle efter et glas eller to, før det altid gik over i den anden grøft.

Nogen begyndte at tælle ned fra ti. Emma mærkede, hvordan noget skarpt og ubehageligt trykkede på maven og brystet, men forsøgte at holde fast i psykologens forsikringer om, at intet ville ske. Snart kunne hun tage hjem til Irene, Kasper og Martine, fri for bekymringer, klar til at begynde det nye år.

Fem!

Fire!

Tre!

To!

En! ...

Pludselig blev alt omkring hende badet i et blændende lys. En voldsom eksplosion fik jorden til at ryste under hende. Trykket og varmebølgen slog hende omkuld. Løse genstande susede gennem luften. Hun krøllede sig sammen på jorden med hænderne om hovedet, samtidig med at hun forsøgte at orientere sig.

Nede ved kajen, omkring tredive meter fra hende, var en bred søjle af orange, gule og røde flammer ved at synke sammen. Det ringede for ørerne, men hun kunne høre skrigene og se, hvordan festklædte folk stødte sammen, skubbede hinanden til side, mens de panisk ledte efter venner, kærestes, børn og et svar på, hvad der var hændt.

Emma rejste sig. Sorte laser og fragmenter dalede ned fra himlen. En mand kom vakkende mod hende med den ene arm i brand. Han skreg og slog febrilsk på flammerne, inden han fik krænget jakken af sig.

Fornemmelsen fra de seneste to uger havde ligget som en ond

uro i mellemgulvet, samtidig med at den rationelle side af hende havde sagt, at det var en absurd tanke og en umulig forudelse.

Men det var ikke længere en følelse. Det var ikke en frygt.

Det var virkelighed.

Og rundt omkring hende bragede det stadig fra raketterne.

Alexander Blix trængte sig frem gennem strømmen af skrækslagne folk, sprang over et snedækket blomsterbed og gled på det isede underlag, men han formåede at holde sig på benene. Sofia Kovic var lige bag ham. I sin øresnegl hørte han hende meddele centralen, at der havde været en eksplosion på Rådhuskajen.

En mand med et sortsvedent, åbent sår i ansigtet ravede omkring med en champagneflaske i hånden. En kvinde med noget stikkende ud af læggen kom hinkende mod ham.

Blix løb forbi hende. Blodige personer lå på jorden og jamrede sig i smerte. Andre sad halvt oprejst, fortumlede og med sønderrevet tøj. Et mørkegråt røgtæppe svøbte sig om dem.

Han standsede, usikker på, hvor han skulle begynde.

Ved kajkanten lå fire ubevægelige menneskekroppe. Han løb derhen og knælede ved den første. En ung kvinde med blondt hår. En splint fra eksplosionen var trængt ind gennem det venstre øje. Hans fingre søgte efter en puls på halsen, men fandt ikke nogen. Han rykkede videre til en kvinde med skader i bryst og maveregionen, der lå med vidtåben mund og opspærrede øjne. Heller ikke der fandt han nogen puls.

Kovic sad bøjet over en mand i grå frakke. Hun så på Blix, mødte hans blik og rystede på hovedet.

Delvist hen over en fortøjningspæl, helt ude ved kajkanten, lå en halvt forkullet person. En mand, så det ud til. Skaderne var større end hos de andre. Halvdelen af ansigtet og store dele af overkroppen var revet i stykker, og der var ingen grund til at tjekke hverken vejrtrækning eller puls.

Fire døde.

Eksplosionen havde efterladt et stort krater i asfalten. Flere steder omkring dem var der stadig brand i forskellige sprængstofrester. Over radioen blev der talt om en bombe og givet ordre om terrorberedskab.

Terror, tænkte Blix. Åh gud.

Et råb lige bag ham fik ham til at vende sig om. To festklædte mænd pegede ned i det mørke vand. Nogen flød med armene udbredt og ansigtet nedad.

Blix rev høretelefonen ud af øret og krængede jakken af sig, løsnede udstyrsbæltet og tog et sidste skridt mod kanten, inden han sprang ud i vandet. Han havde ikke skænket det en tanke, hvor koldt vandet ville være, men da han brød gennem vandoverfladen, følte det, som om han forsvandt i et bassin af is. Musklerne i ansigtet låste sig. Et hårdt, koldt omslag lagde sig om hans hoved. Vandet trængte straks ind gennem skjorten, ned i bukserne og fyldte støvlerne. Hans bryst snørede sig sammen. Uanset hvor meget han prøvede, ville hverken arme eller ben lystre.

Opdriften sendte ham op til overfladen, men da han brød vandskorpen, kunne han først ikke trække vejret, og han måtte anstrenge sig for at slappe af i musklerne.

Oppe fra kajkanten hørte han nogen råbe "ti meter skråt til venstre". Kovics stemme, som tilføjede:

"Vær forsigtig!"

Blix tog en dyb indånding og forsøgte at svømme, men hans krop var tynget af hans tøj, som klistrede sig til huden. Det kolde vand havde gjort hans bevægelser træge og ineffektive, og det følte, som om han næsten ikke kom nogen vegne. Samtidig trak de tunge støvler ham nedad.

"Fem meter endnu! Lige til venstre for dig."

Blix tog et par kraftige svømmetag, strakte hænderne frem og prøvede at lave en gribebevægelse med fingrene, der lige akkurat gjorde, hvad de fik besked på. Tøj, en iskold, livløs hånd. Blix fik fat i personen, som vuggede tungt i overfladen. Han prøvede at vende kroppen, men fik kun trukket den halvvejs om på siden, før

den gled ud af hans greb. Anstrengelsen sendte ham ned under vandet igen. Han slugte vand, hostede, harkede og spyttede – der var ikke andet at gøre end at vente, til at hans krop holdt op med at protestere, så han igen kunne koncentrere sig om at vende den livløse krop helt om.

Det var en kvinde.

Ansigtet var delvist dækket af mørkt, langt hår, som klistrede sig til den svært forbrændte hud. Blix greb hende i armhulerne og trak hende efter sig ind mod land.

“Herhenne!” hørte han Kovic råbe. Han vendte sig og fik øje på kollegaen, som stod med en fod nede på en kajstige, klar til at hjælpe dem op. For hvert svømmetag blev han stivere og koldere. Han spyttede og prusted, samtidig med at han kæmpede for at holde kvindens hoved ovenvande. Bag ham trådte Kovic endnu et par skridt ned ad stigen.

Kræfterne var ved at svigte. Han fik fat i et stigetrin, så han lettere kunne trække sig selv og kvinden nærmere. Hans højre fod fik fæste. Med en sidste kraftanstrengelse løftede han den slappe krop, så Kovic kunne få fat i frakkekraven. Bag Kovic kom flere til for at hjælpe. Da Blix omsider kunne slippe taget i kvinden, blev han liggende ved trinene i nogle sekunder og gispede efter luft.

“Har du brug for hjælp?” hørte han Kovic råbe ned til sig.

Blix hostede et par gange, før han rystede på hovedet og forsøgte at trække sig op. Men benene ville ikke lystre, og armene var stive og gennemfrosne. Kovic trådte et skridt ned ad stigen igen og greb hans ene underarm med begge hænder. Nogen kom til for at hjælpe. Sammen fik de halet ham op.

På kajen var redningsmandskabet hurtigt på pletten for at tage sig af den livløse kvinde. Blix lænede sig forover og hvilede hænderne mod knæene, mens vandet fortsatte med at rende af ham. Han var ikke i form til det her. Overhovedet ikke. Normalt sad han ved et skrivebord. Han opsøgte gerningssteder og bankede på vidners døre. Det var næsten 20 år siden, han havde været i operativ tjeneste. Han havde blot meldt sig frivilligt til at tage en

vagt nytårsaften, så kollegaer med små børn kunne fejre nytår sammen med familien.

Han pustede, rettede sig lidt op og lagde mærke til, at han blødte fra et sår på den ene hånd.

Rundt omkring ham bragede nytårsketterne og blandede sig med lyden af sirener. Kovic kom med et uldtæppe, som hun lagde om ham. Ved siden af hende stod en kvinde, som Blix først ikke genkendte, men som han forsøgte at sende et smil, da han så, hvem det var.

“Hej, Emma,” sagde han.

Området ved kajkanten mindede om en slagmark. Der var blod på jorden. Sårede holdt grædende om hinanden. Nogle steder brændte det stadig i sprængstofrester. Emma prøvede at lade være med at se på dem, der tydeligvis var døde.

Det nye år var kun nogle få minutter gammelt. Overalt var der lyde – hylende sirener, et sted oppe i skyerne bragede det, en bil dyttede, en basgang fra noget musik langt, langt væk. Oslo var igen under angreb, tænkte Emma, syv et halvt år efter at en bilbombe detonerede ved regeringsbygningerne og dræbte otte mennesker. Nordmændenes glæde ved fester havde ofte fået hende til at tænke, at Oslo var et oplagt mål for terrorister. Der var ofte mange folk i gaderne og helt pakket ved store begivenheder som 17. maj eller nytårsaften.

Kvinden, som Blix havde hentet op fra vandet, lå på en båre. Paramedicinere var i gang med at fjerne håret, som havde brændt sig ind i ansigtshuden, så de bedre kunne komme til med iltapparatet. En mand lå på knæ foran hende og udførte hjertemassage på hende. Hvis hun overlevede, ville hun for altid være mærket af det, der var sket. Emma tænkte på sin egen skavank. En sjælden sygdom havde gjort hende hårløs. Det kunne hun skjule for omverdenen med forskellige parykker. Et brandsår i ansigtet var værre.

Rundt omkring hende var politifolk i gang med de rutinemæssige opgaver. De havde sikret området nærmest eksplosionsstedet med plastikbånd og var i færd med at udvide afspærringen.

Emmas telefon ringede. På displayet stod der *Anita Grønvold, news.no*.

“Hvor er du?”

Emma kunne høre, at chefen havde drukket, og at hun befandt sig et sted, hvor festen endnu var i gang.

“Rådhuskajen,” svarede Emma. “Jeg var her for at se raketterne,” tilføjede hun.

Hun fortalte om de døde og sårede, hun havde set, og om kvinden, der var blevet reddet op af vandet.

“Har du billeder?”

“Ikke endnu.”

“Vi skal bruge fotos,” sagde Anita. “Du behøver ikke at skrive mange linjer, men vi skal have fotos. Fokuser først og fremmest på terrorvinklen. Ofre og skadernes omfang. Jeg får fat i Henrik Wollan og nogle flere, så de kan hjælpe til, uanset hvor fulde de er.”

“Jeg har tænkt mig at koble det til nedtællingen,” sagde Emma.

Anita forstod ikke, hvad hun mente.

“Valg af tidspunkt,” forklarede Emma. “Tolvslaget. Nedtællingen mod midnat og det nye år.”

Der blev stille i den anden ende.

“Du tror ikke, det var tilfældigt?”

“Nej.”

“Uanset om det var en *copycat* eller ej, så får du aldrig politiet til at bekræfte eller afkræfte den teori her i nat. Koncentrer dig om billeder og omfang.”

Emma sukkede indvendigt.

“Fint.”

“Og så skriver du en artikel om Blix og kvinden i vandet i morgen. Find ud af, hvem hun er, og hvordan det går med hende.”

Emma lagde på og bevægede sig omkring med telefonens kamera aktiveret. Hun tog fotos af redningsmandskab og afspærringsbånd, der blev sat op, udrykningslys, blodige ofre og bevæbnede politimænd. Hun overvejede at ringe til Kasper eller Irene bare for at sige, at hun var uskadt, men nøjedes med at sende søsteren en sms, hvor der stod, at hun var okay. Hun kunne bringe beskeden videre.

Emma fik øje på Blix igen. Han sad i døråbningen på en politibil og var pakket ind i et tæppe. Det dampede fra hans hoved.

For 19 år siden havde Blix reddet hendes liv i det, medierne senere kaldte Teisen-tragedien. Han havde ikke haft noget valg og måtte skyde Emmas far, inden han nåede at skyde hende. Blot nogle minutter forinden havde faren efterladt Emmas mor i en blodpøl på køkkengulvet, allerede død.

Emma havde ikke været klar over Blix' rolle, før omstændighederne bragte dem sammen under optrevlingen af nedtællingsdrabene. Han havde holdt en slags beskyttende hånd over hende og forsynet hende med informationer, han ikke havde delt med andre journalister. Men det var ikke derfor, Emma satte stadig større pris på ham. Hun følte, at han virkelig bekymrede sig om hende. I samtalerne med hendes psykolog var de nået frem til, at hun så ham som en slags faderfigur.

Emma gik lidt nærmere. Blix' læber var blå, men resten af ansigtet var blegt. Den ene hånd var viklet ind i blodig bandage. Hun tog et billede af ham, uden at han lagde mærke til det, inden hun gik videre. Der kom et svar fra Irene, men Emma fjernede svaret fra displayet og besluttede sig til at læse beskeden senere. Kasper havde ikke sms'et eller ringet for at spørge, om hun var uskadt.

Nu hvor der var færre folk omkring eksplosionsområdet, var det lettere at se omfanget. Blikket blev trukket mod det sorte hul i jorden, der var godt en meter i diameter. Emma løftede mobilen op foran sig og fortsatte med at fotografere, hun zoomede ind på et af ofrene, der lå på ryggen. Han havde en grå frakke på med høj krave, dels tilsodet og dels blodig. Han havde sorte bukser og handsker på. Også skoene var sorte. De var af læder, så det ud til, de lignede ...

Emma tog et par skridt nærmere, så hun kunne komme om på den anden side af ham. Hun hørte en stemme, der råbte hendes navn, men vendte sig ikke om for at se, hvem det var. Hun havde kun øje for manden på jorden, men nægtede samtidig at forstå, hvad det var, hun så. Det var ikke Kasper. Det var simpelthen ikke muligt, at det kunne være ham.

“Du må ikke være her nu,” sagde stemmen, som havde råbt

hendes navn nogle meter væk, og som nu var lige bag hende. “Du må gå uden for afspærringerne, Emma, ligesom alle andre.”

Men Emma hørte ikke efter, hun fortsatte hen mod manden, som stirrede lige op i himlen. Mod raketterne og stjernerne. Jorden omkring ham var gennemsølet af blod fra et åbent sår i hans mave.

“Nej,” hviskede Emma stille. “Det kan ikke ...”

Hun rystede på hovedet og snappede efter vejret. Mærkede en hånd i siden, men lagde ikke mærke til, hvem der greb fat i hendes arm. Alt, hvad hun formåede, var at se på de sorte krøller mod sneen. Skægstubbene i ansigtet. Øjenlågene, som hun håbede ville begynde at blinke, men som forblev helt ubevægelige. Helt døde.

Blix troede, at han vidste, hvad det ville sige at fryse. Der var en periode i hans ungdom, hvor han badede i fjorden hver morgen. Efterår eller forår, sommer eller vinter, det spillede ingen rolle. Dengang boede han på Bygdøy, og hverken Huk eller Paradisbugten lå langt væk. Af og til havde Gard Fosse, politichefen, været med. Skrålende, mens de hev efter vejret, var de løbet ud i vandet for så at skynde sig tilbage på land cirka seks sekunder senere, op til et tørt håndklæde og varmt tøj, eventuelt en termokande med kaffe.

På grund af afspærringer og det sædvanlige kaos i Oslo centrum havde det taget noget tid at nå frem til Politihuset. Nede i omklædningsrummene havde der været hektisk aktivitet. Indkaldt ekstramandskab havde gjort sig klar til at blive sat ind. Våben blev ladet, og der lød knasen fra radiosendere.

Blix havde krænget det våde tøj af sig, lukket døren ind til bruserne og stillet sig under de varme stråler, indtil han var sikker på, at han var tøet op igen.

Såret på hånden var ikke værre, end at han kunne vikle en bandage om den, men han bestemte sig alligevel til at blive i Politihuset.

Kovic var blevet tilbage på Rådhuskajen. Han ringede til hende og spurgte, hvordan det gik.

“Vi arbejder på at finde vidner,” svarede hun. “Ingen, jeg hidtil har talt med, har været ædru, og ingen har bemærket noget forinden. Vi må håbe, at overvågningskameraerne kan give os noget.”

Blix nikkede for sig selv. Kameraer løj ikke og blev ikke påvirket af ydre omstændigheder. Byen var fuld af dem.

“Mange har også haft deres mobilkameraer fremme,” bemær-

kede han og dumpede ned bag skrivebordet. "Vi må opfordre folk til at sende os det, de har."

"Vi har allerede sikret os nogle optagelser," sagde Kovic. "Det bliver en kæmpe opgave at gå igennem dem alle sammen uden at vide, hvad vi leder efter."

"Ved vi mere om selve eksplosionen?" spurgte Blix.

Det knasede en smule i den anden ende.

"Bomben var placeret i en affaldstønde," svarede hun.

"En affaldstønde? Altså en tønde?"

"Ja, eller en ... affaldsspand, eller hvad de nu hedder. Den slags, der er grønne og cirka en meter høje. Hvad hedder de nu?"

"En affaldsbeholder."

"Nå ja, en affaldsbeholder."

Blix havde fået liv i sin computer og gik ind på VG's netavis. Den var domineret af billeder fra Rådhuskajen, der blev suppleret med vidneudsagn. "DER VAR BLOD OVERALT", "FRYGTET TERROR".

"Folk fra sprængningsenheden mener, at den har haft en sprængkraft på omkring 70 millibar," fortsatte Kovic.

"Er det meget eller lidt?"

"Ikke nok til at knuse vinduer eller gøre skade på bygningerne omkring," forklarede Kovic. "Men nok til at være dødbringende for dem, der befandt sig i nærheden."

"Aha," svarede Blix.

"Der er noget, du bør vide allerede nu," fortsatte Kovic.

"Ja?"

Kovic tøvede lidt, inden hun fortsatte.

"Ingen af ofrene er formelt blevet identificeret, men Emmas kæreste er blandt de døde."

Blix rykkede telefonen over til det andet øre.

"Hun var inde bag afspærringerne," fortsatte Kovic. "Jeg stod ved siden af hende, da hun opdagede ham. Kasper Bjerringbro. Dansk journalist."

"Jeg ved godt, hvem det er," sagde Blix og sank. "Han var en fin fyr."

“Ifølge Emma var det ikke meningen, at han skulle være der.”

Blix så Emma for sig.

“Hvordan går det med hende?”

“Hvad skal jeg sige. Jeg tror, hun er i chok. Hun stod der bare. Græd ikke. Jeg kunne ikke få det over mit hjerte at jage hende væk, da ambulancen kom for at tage hånd om ham.”

Blix følte et stærkt behov for at se hende. Tale med hende. Ikke at han havde noget særlig fornuftigt at sige, men han ville bare gerne være der.

“Er der nogen, som tager sig af hende?”

“Ja, det tror jeg nok.”

“Vil du lige sikre dig det?” bad Blix.

“Det skal jeg nok.”

Der blev stille på linjen.

En betjent passerede bag ham. Blix rettede sig lidt op og rømmede sig.

“Hvordan går det med kvinden, vi hentede op af vandet?”

“Jeg talte med sygehuset for ti minutter siden,” sagde Kovic og sukkede. “Det er stadig uvist.”

“Har vi identificeret hende?”

“Det har vi. Lige et øjeblik.”

Blix hørte, at Kovic fumlede med en notesblok. “Hun havde et hævekort i sin jakkelomme.”

Der gik endnu nogle sekunder, før Kovic sagde:

“Ruth-Kristine Smeplass.”

Blix åbnede munden.

“Hvad sagde du lige?”

Kovic gentog navnet. Blix strøg en hånd over sit hår.

“Hvad er der?” spurgte Kovic. “Kender du hende?”

“Gør du ikke?”

“Øh, nej.”

Blix tænkte på de lange krøller. Det lidt vrede blik. Alle de timer, han havde stirret ind i det på jagt efter sandheden.

“Ruth-Kristine Smeplass er mor til Patricia,” sagde han. “Savnet og formodet død siden 2009.”

“Shit,” sagde Kovic.

Patricias forsvinden var en af de sager, Blix havde arbejdet mest med i årene som efterforsker. En af dem, han oftest var vendt tilbage til og på ny gået igennem på jagt efter den stump information, han måske havde overset.

Først Kasper. Så Ruth-Kristine.

To personer, han kendte, var begge blevet ramt af bomben.

Frygteligt.

I baggrunden hørte han en sirene gå i gang.

“Kommer du snart herind?” spurgte han.

“Ved ikke helt endnu,” svarede Kovic. “Der er stadig en del folk her.”

“Okay,” sagde Blix. “Pas godt på Emma for mig. Vi ses senere.”